

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind numirea domnului Paulescu Ioan Anton în funcția publică de prefect al județului Caraș-Severin

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 alin. (2) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Paulescu Ioan Anton se numește în funcția publică de prefect al județului Caraș-Severin.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 31 mai 2006.
Nr. 682.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 384/2001

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 384/2001, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 24 aprilie 2001, se completează după cum urmează:

1. **La articolul 12 alineatul (1) litera B, după litera i) se introduce o nouă literă, litera j), cu următorul cuprins:**

„j) dovada emisă de Serviciul Public pentru Asistență Specială/primar, din care să rezulte că părinții/părintele

solicitanți/solicitant de locuri de muncă în străinătate au/a notificat acestora intenția de a lucra în străinătate.“

2. **După alineatul (1) al articolului 12 se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) În aplicarea acordurilor, convențiilor, înțelegerilor, aranjamentelor și protocoalelor în domeniul circulației forței de muncă la care România, Guvernul României sau ministerul de resort, după caz, este parte, care conțin prevederi referitoare la documentele solicitate la alin. (1) lit. B, vor prevala prevederile acestor acorduri, convenții, înțelegeri, aranjamente și protocoale.“

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 31 mai 2006.
Nr. 683.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind publicarea Regulamentului Consiliului nr. 2.488/2000 prin care s-a dispus menținerea înghețării fondurilor legate de Slobodan Milošević și de persoanele asociate acestuia și s-au abrogat regulamentele nr. 1.294/1999 și 607/2000 și art. 2 din Regulamentul (CE) nr. 926/98, modificat succesiv prin Regulamentul Comisiei nr. 1.205/2001, Actul de aderare 2004, anexa II secțiunea 20 pct. 8, și prin Regulamentul Comisiei nr. 68/2006

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale, în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Regulamentului Consiliului nr. 2.488/2000*) prin care s-a dispus menținerea înghețării fondurilor legate de Slobodan Milošević și de persoanele asociate acestuia și s-au abrogat regulamentele nr. 1.294/1999 și 607/2000 și art. 2 din Regulamentul (CE) nr. 926/98, modificat succesiv prin Regulamentul Comisiei nr. 1.205/2001, Actul de aderare 2004, anexa II secțiunea 20 pct. 8, și prin Regulamentul Comisiei nr. 68/2006.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 494.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

**privind publicarea Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.859/2005
prin care se instituie măsuri restrictive cu privire la Uzbekistan**

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale, în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.859/2005*) prin care se instituie măsuri restrictive cu privire la Uzbekistan.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 495.

*) Regulamentul Consiliului se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

O R D I N**privind publicarea Poziției comune 2004/694/PESC prin care se instituie măsurile suplimentare emise în vederea susținerii implementării efective a mandatului Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie, modificată prin Poziția comună 2005/689/PESC și implementată prin Decizia Consiliului 2006/205/PESC**

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale,
în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Poziției comune 2004/694/PESC*) prin care se instituie măsurile suplimentare emise în vederea susținerii implementării efective a mandatului Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie, modificată prin Poziția comună 2005/689/PESC și implementată prin Decizia Consiliului 2006/205/PESC.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 496.

*) Poziția comună se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

O R D I N**privind publicarea Regulamentului Consiliului nr. 1.733/1994 de interdicere a aprobării cererilor privind contractele și operațiunile a căror executare a fost afectată de Rezoluția Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite nr. 757 (1992) și rezoluțiile conexe**

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale,
în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Regulamentului Consiliului nr. 1.733/1994*) de interdicere a aprobării cererilor privind contractele și operațiunile a căror executare a fost afectată de Rezoluția Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite nr. 757 (1992) și rezoluțiile conexe.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 497.

*) Regulamentul Consiliului se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

O R D I N**privind publicarea Regulamentului Comisiei nr. 416/2006 de modificare, pentru a noua oară, a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.763/2004 privind impunerea unor măsuri restrictive emise în vederea susținerii implementării efective a mandatului Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie**

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale,
în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Regulamentului Comisiei nr. 416/2006*) de modificare, pentru a noua oară, a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.763/2004 privind impunerea unor măsuri restrictive emise în vederea susținerii implementării efective a mandatului Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 498.

*) Regulamentul Comisiei se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind publicarea Poziției comune a Consiliului 2005/792/PESC prin care se instituie măsuri restrictive împotriva Uzbekistanului

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale, în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Poziției comune a Consiliului 2005/792/PESC*) prin care se instituie măsuri restrictive împotriva Uzbekistanului.

Ministrul afacerilor externe,
Mihai Răzvan Ungureanu

București, 3 aprilie 2006.
Nr. 499.

*) Poziția comună se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

DECIZII ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VII

din 20 februarie 2006

Dosar nr. 40/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, referitoare la încetarea de drept a măsurilor preventive.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 81 de judecători din totalul de 106 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că neverificarea de către instanță, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei arestării preventive, la termenele prevăzute în art. 160^b alin. 1 și în art. 160^h alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, atrage încetarea de drept a măsurii arestării preventive luate față de inculpați și punerea lor de îndată în libertate.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar în ceea ce privește efectele neverificării de către instanță, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei arestării preventive, la termenele prevăzute în art. 160^b alin. 1 și în art. 160^h alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că neverificarea de către instanță, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei arestării preventive, la termenele prevăzute în textele de lege menționate, atrage sancțiunea nulității relative cu consecințele prevăzute în art. 197 alin. 1 și 4 din Codul de procedură penală. S-a motivat că în astfel de cazuri sunt incidente prevederile art. 185 alin. 3 din Codul de procedură penală, potrivit cărora nerespectarea termenelor procedurale atrage aplicarea dispozițiilor referitoare la nulități, acestea dând posibilitate inculpatului arestat preventiv să facă dovada că a suferit o vătămare datorită depășirii termenului fixat de lege pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive luate față de el.

Alte instanțe, dimpotrivă, au decis că neverificarea de către instanță, în cursul judecății, la termenele prevăzute în art. 160^b alin. 1 și în art. 160^h alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, a legalității și temeiniciei arestării preventive atrage încetarea de drept a măsurii arestării preventive luate față de inculpați și punerea lor de îndată în libertate.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Prin art. 140 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală se prevede că măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenelor prevăzute în lege sau stabilite de organele judiciare, în astfel de cazuri instanța de judecată având obligația, în conformitate cu alin. 3 al aceluiași articol, să dispună punerea de îndată în libertate a celui arestat.

Din aceste dispoziții imperative ale legii rezultă, fără echivoc, încetarea de drept a oricărei măsuri preventive, inclusiv a arestării preventive, la expirarea termenelor prevăzute în lege sau stabilite de organele judiciare.

O atare interpretare este impusă de reglementarea dată art. 23 alin. (6) din Constituția României, republicată, potrivit căreia „în faza de judecată instanța este obligată, în condițiile legii, să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate”, precum și de alin. (9) al aceluiași articol, prin care se prevede că „punerea în libertate a celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut, precum și în alte situații prevăzute de lege”.

Aceste reglementări de ordin constituțional sunt conforme principiului înscris în art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, la care România a aderat, potrivit căruia „orice persoană arestată sau deținută... trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii”.

În raport cu prevederile constituționale și cu aceste din urmă reglementări internaționale la care România a devenit parte, prin art. 160^b alin. 1 și art. 160^h alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală a fost instituită obligația instanței de a verifica periodic, în cursul judecății,

legalitatea și temeinicia arestării preventive a inculpatului major și a celui minor.

În acest sens este de observat că prin art. 160^b alin. 1 din Codul de procedură penală s-a prevăzut că, „în cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive”.

Tot astfel, prin art. 160^h alin. 2 din Codul de procedură penală se prevede că, în cazul minorului cu vârsta între 14 și 16 ani, „verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive se efectuează în cursul judecății periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile”, iar prin alin. 3 al aceluiași articol se prevede că „verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive a inculpatului minor mai mare de 16 ani în cursul judecății se efectuează periodic, dar nu mai târziu de 40 de zile”.

Față de prevederile constituționale și de reglementările internaționale la care s-a făcut referire, aceste dispoziții cu caracter imperativ din Codul de procedură penală impun respectarea cu strictețe a termenelor de verificare a legalității și temeiniciei arestării preventive pe întreg parcursul judecății, pentru că altfel nu ar mai exista garanția că lipsirea de libertate poate avea loc numai în condițiile determinate de lege.

A considera că termenele de mai sus nu ar fi de decădere, ci doar de recomandare ar însemna să se lipsească de conținut nu numai dispozițiile din Codul de procedură penală care le instituie, ci înseși prevederile constituționale și reglementările internaționale la care România este parte, ceea ce ar fi inadmisibil.

Pe de altă parte, neconstatarea nulității măsurii arestării preventive luate în cazul când instanța nu se conformează dispozițiilor procedurale obligatorii referitoare la verificarea periodică a legalității și temeiniciei unei atare măsuri ar contraveni și prevederilor art. 197 alin. 4 teza finală din Codul de procedură penală, potrivit căreia se iau „în considerare din oficiu încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei”.

Or, în raport cu prevederea art. 23 alin. (1) din Constituție conform căreia „libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile”, precum și cu garanțiile acordate celor lipsiți de libertate prin alin. (2)–(10) ale aceluiași articol, ar fi total inacceptabil ca nerespectarea obligației examinării periodice a măsurii arestării preventive, reglementată prin art. 160^b și art. 160^h din Codul de procedură penală, să nu fie sancționată cu nulitatea.

Ca urmare, pentru garantarea dreptului fundamental la libertate și la siguranța persoanei, se impune să se considere că, într-o astfel de materie, nerespectarea cerințelor privind verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive constituie o încălcare a normelor procedurale ce asigură justa soluționare a cauzei de natura celei la care se face referire în art. 197 alin. 4 teza finală din Codul de procedură penală, astfel că aceasta nu se poate îndrepta decât prin încetarea de drept a măsurii arestării preventive, ca efect al nerespectării termenelor imperative privind verificarea legalității și temeiniciei acesteia.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că neverificarea de către instanță, în cursul judecății, a legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive luate față de inculpați, în raport cu cerințele prevăzute în art. 160^b alin. 1 și în art. 160^h alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, atrage încetarea de drept a măsurii arestării preventive luate față de inculpați și punerea lor de îndată în libertate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 140 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, stabilesc:

Neverificarea de către instanță, în cursul judecării, a legalității și temeiniciei arestării preventive a inculpatului major înainte de împlinirea duratei de 60 de zile, la care se referă art. 160^b alin. 1 din Codul de procedură penală, a inculpatului minor cu vârsta între 14 și 16 ani înainte de expirarea duratei de 30 de zile prevăzute în art. 160^h alin. 2 din Codul de procedură penală, iar a inculpatului minor mai mare de 16 ani înainte de expirarea duratei de 40 de zile prevăzute în art. 160^h alin. 3 din Codul de procedură penală atrage încetarea de drept a măsurii arestării preventive luate față de inculpați și punerea lor de îndată în libertate.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 februarie 2006.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VIII**din 20 martie 2006**

Dosar nr. 38/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. 2 din Codul de procedură penală referitoare la fixarea termenului după expirarea căruia poate fi reînnoită cererea sau propunerea de acordare a liberării condiționate.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 80 de judecători din totalul de 106 judecători aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că, în cazul respingerii cererii sau propunerii de liberare condiționată, instanța are îndatorirea să fixeze termenul după expirarea căruia cererea sau propunerea să poată fi reînnoită, numai dacă soluția de respingere se întemeiază pe neîndeplinirea condițiilor referitoare la stăruința în muncă, disciplină și dovezi de îndreptare, iar perioada rămasă de executat, până la împlinirea perioadei cerute de lege să fie efectiv executată, nu depășește un an.

SECȚIILE UNITE

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit cărora, atunci „când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere se fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, termen care nu va putea fi mai mare de un an”, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar.

Astfel, unele instanțe, prin hotărârea de respingere a cererii sau a propunerii de liberare condiționată, au fixat termen după expirarea căruia să poată fi reînnoită cererea sau propunerea chiar și atunci când durata de timp rămasă de executat, până la împlinirea perioadei cerute de lege să fie efectiv executată, depășește un an.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că un asemenea termen nu poate fi fixat, prin hotărârea de respingere a cererii sau a propunerii de liberare condiționată, decât în cazul în care perioada rămasă de executat, până la împlinirea perioadei cerute de lege să fie efectiv executată, nu depășește un an.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Prin art. 59 alin. 1 din Codul penal se prevede că „după ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mare de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei”, stabilindu-se în continuare, în cadrul alin. 2 al aceluiași articol, durata pedepsei ce poate fi considerată executată pe baza muncii prestate, iar prin art. 59¹, 60 și 62 din Codul penal, criteriile potrivit cărora se acordă liberarea condiționată în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, în cazuri speciale sau de executare a pedepsei într-o închisoare militară.

Pe de altă parte, în conformitate cu art. 450 alin. 1 din Codul de procedură penală, „liberarea condiționată se dispune, la cererea sau propunerea făcută potrivit legii privind executarea pedepselor, de către judecătorul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, iar în cazul prevăzut în art. 62 alin. 3 din Codul penal, de către tribunalul militar în a cărui circumscripție se află închisoarea militară”.

Așa cum s-a mai arătat, prin alin. 2 al aceluiași articol se prevede că, atunci când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere se fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, precizându-se că acest termen nu poate fi mai mare de un an.

Din această ultimă precizare, referitoare la limita maximă a termenului ce se poate fixa pentru reînnoirea propunerii sau a cererii de acordare a liberării condiționate, rezultă implicit că instanța are îndatorirea să fixeze un asemenea termen numai dacă perioada rămasă de executat, până la împlinirea fracțiunii de pedeapsă cerute de lege să fie efectiv executată, nu depășește un an.

A considera altfel ar însemna ca, datorită duratei mai mari de un an a segmentului de pedeapsă ce trebuie executat până la împlinirea fracțiunii necesare pentru reînnoirea cererii sau a propunerii de liberare condiționată, să devină lipsită de sens fixarea termenului, care nu poate depăși un an, ceea ce ar fi inadmisibil.

Așa fiind, față de finalitatea urmărită de legiuitor prin stabilirea obligației instanței de a fixa termenul de reînnoire a cererii sau a propunerii de acordare a liberării condiționate, care nu poate fi alta decât aceea a asigurării posibilității de a se examina din nou situația celui vizat după trecerea unei perioade de timp, suficientă pentru realizarea condițiilor pe care nu le îndeplinea, dar nu mai îndelungată decât termenul la care se referă dispoziția

art. 450 alin. 2 din Codul de procedură penală, se impune concluzia că, în cazul în care este necesar mai mult de un an până la completarea fracțiunii ce trebuie executată din pedeapsă, un astfel de termen nu mai are rațiune să fie stabilit.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că fixarea termenului de reînnoire în cazul respingerii cererii sau a propunerii de liberare condiționată se impune în toate cazurile în care soluția este determinată de neîndeplinirea cumulativă a cerințelor înscrise în art. 59 și următoarele din Codul penal, inclusiv în situația în care perioada rămasă de executat până la împlinirea fracțiunii ce trebuie să fie executată din pedeapsă nu este mai mare de un an.

În ipoteza în care cererea sau propunerea de liberare condiționată nu îndeplinește condiția privind fracțiunea din pedeapsă ce trebuie să fie executată, potrivit art. 59 și următoarele din Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, se impune a se stabili de instanță, prin hotărârea pe care o pronunță, ca propunerea sau cererea să fie reînnoită numai în cadrul termenului de un an de la data executării în întregime a fracțiunilor din pedeapsă la care se referă art. 59 și următoarele din Codul penal.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilesc:

Fixarea termenului de reînnoire în cazul respingerii cererii sau al propunerii de liberare condiționată se impune în toate cazurile în care soluția se întemeiază pe neîndeplinirea cumulativă a condițiilor cerute de textele art. 59 și următoarele din Codul penal, inclusiv în situația în care perioada rămasă de executat până la împlinirea fracțiunii legale este mai mică sau egală cu un an.

În cazul în care cererea sau propunerea de liberare condiționată se respinge pentru neîndeplinirea condiției privitoare la fracțiunea prevăzută de art. 59 și următoarele din Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, instanța va stabili ca cererea sau propunerea să fie reînnoită potrivit art. 450 alin. 2 din Codul de procedură penală, în termen de un an de la data împlinirii fracțiunii prevăzute de art. 59 și următoarele din Codul penal.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 martie 2006.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 116511